

λοχαγῷ Καζέτη, ἐκκόπει νὰ ποιήσῃ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Anwinini περὶ τοῦ ἀνωτέρω, ὃν εἰς μάτην ὁ Στάνλεϋ ἰπείραθῃ νὰ ἀνέλθῃ καὶ ὅμως κατ' αὐτὸν πρέπει νὰ ἦ ἡ δόξ· δι' ἧς συγκοινωνεῖ τὸ ποταμιακὸν σύστημα τοῦ Νείλου μετὰ τοῦ Κόγκου, ἔλλ' αἱ εἰκατίκι ἐταμάττησαν ἐνταῦθα.

Ἄλλ' αἴφῃ· μία μεγάλη εἰδήσις ἐπῆλθεν ἥδη, ἵνα ρίψῃ φῶς εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀποκαλύπτουσα ἡμῖν τεραστίαν ἐπιχειρήσιν, ἣς ἔξει ἀναμφιβόλως ἀποφασιστικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀφρικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ τηλέγραφος ἀνήγγειλεν ἥδη τὴν ἐπίσημον σύστασιν κραταίως ἐμπορικῆς ἐταιρίας, περιβεβλημένης πολιτικὴν ἐξουσίαν, κατὰ μίμησιν τῆς ἀρχαίας ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὴν εἰρημένην ἐταιρίαν, διὰ συνθηκῶν μεταξὺ τοῦ Σουλτάνου τοῦ Ζανζιβάρ καὶ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως, παρὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀπείρου ζώνης, ἣς εἰς τοὺς τελευταίους γεωγραφικὸς χάρτας σημειοῦται ὑπὸ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν «Στραῖτα τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων».

Παρὰ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ εἰδήσει, καὶ ἐτέρᾳ προστίθεται λίαν σημαντικὴ ὅτι, ἡ ἐταιρία αὕτη, ἣς ἀποτελοῦσι μέρος οἱ πλῆσις τῶν κεφαλαιούχοι τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ἐχορήγησε τῷ Στάνλεϋ σημαντικὸν μέρος τῶν κεφαλῶν, ἅπερ οὕτως διατίθεται.

Ἡ ἀποστολὴ θέν τοῦ Στάνλεϋ ἐξέρχεται τῶν περιορισμένων ὁρίων, ἅπερ τῇ ἀπεδιδότω, καὶ ἀποτελεῖ προκαταρκτικὴν πρᾶξιν μεγάλῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτοι· τῆς συστάσεως νέου Ἀφρικανικοῦ Κράτους ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ Κόγκου.

Ὁ ἀναγνώτης βεβαίως ἥδη ἀντελήφθη τῆς μεγάλης σημασίας τοῦ γεγονότος τούτου καὶ ὑπὸ τὴν ἀποικιακὴν ἐποψίν καὶ ὑπὸ ἐκείνην τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀφρικανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Στάνλεϋ ἀπέναντι τοῦ τραγικοῦ θαύματος τῆς ἀνθρωπεμπορείας, ἐσκέφθη ὅτι ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ ὅλα τὰ καταδρομικὰ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐκριζώσωσι τὴν τρομερὰν μάλιστα, ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ, ἃν δὲν δημιουργηθῶσι μετὰ συγκοινωνίας μᾶλλον ταχέα καὶ προοδουδὲρα τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ εἶνε τὸ ἀχρηστικὸν ζῶον, ὅπερ μᾶλλον ἀντέχει εἰς τὴν σκληρότητα τοῦ κλίματος, θὰ ὑπάρχωσιν ἄραβες κερδοσκόποι, οἵτινες θέλουσι τὸν ἐπιφελοῦνται πρὸς μεταφορὰν τῶν ἐμπορευμάτων καὶ θέλουσι τὸν ἀγοράζειν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἵνα τὸν μεταπωλῶσιν ἐν τῇ παραλίᾳ μαζὺ μετὰ τὸ φορτίον του.

Ἡ Ἀφρικὴ δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπολυτρωθῇ ἢ διὰ τοῦ ἀτμοῦ, ὁ δὲ ἀφρικανικὸς πολιτισμὸς θέλει ἀνοίξῃ πρὸ αὐτοῦ τὴν δόαν, ἀνερχόμενος ἐπὶ πλωτῆρων τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν καὶ ρίπτων σιδηροδρομικὸν δίκτυον μεταξὺ τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐλῶν.

Ἐπειδὴ δὲ εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθῶσι τὰ ἐκατομύρια, ἅπερ ἀπαιτεῖ ἡ σύστασις ἐταιρίων διαποταμίων καὶ σιδηροδρομικῶν, ἀνεῖ ἱσχυρῶν σιδηροδρομικῶν λόγων, ἀνάγκη ὑφίσταται νὰ κατατηθῇ ἡ αὐτόνομος Ἀφρικὴ εἰς πολλὰ τεμάχια καὶ δοθῇ ἕκαστον εἰς ἐταιρίαν Εὐρωπαίων κεφαλαιούχων, ἑνασκουσάν ἐπ' αὐτοῦ ἐμπορικὴν καὶ πολιτικὴν δικαιοδοσίαν. Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τῶν μεγάλων ἀφρικανικῶν Κρατῶν, ὧν τὸ πρῶτον μετὰ τῶν τοῦ Κόγκου καὶ Κράτος τοῦ Κόγκου καὶ κατόπιν τοῦ ὁποῦ ἦλθεν αἱ νοτιοανατολικαὶ ἀποικίαι τῆς Γερμανίας, εἰς ἃς προστίθεται ἥδη τὸ νέον Κράτος τῆς ἀγγλικῆς ἐταιρίας τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀφρικῆς.

Τὰ ὅρια τοῦ νέου τούτου Κράτους δὲν εἶνε δυνατόν νὰ καθορισθῶσιν ἥδη μετὰ ἀκρίβειαν, διότι ἅφ' ἑνὸς μὲν μέρους συγχέονται πρὸς ἐκεῖνα, ἀκανόνιστα καὶ αὐτὰ, τῶν γεωγραφικῶν ἀποικιῶν, ἀπὸ τῶν ἐτέρων δὲ δύο μερῶν χάνονται εἰς χώρας ἢ γεωγραφικῶς ἀγνώστους ἢ εὐρισκομένας εἰς πλήρη ἀναρχίαν ἐνεκα τοῦ μακροῦ πολέμου, ὅστις ἀπὸ τοῦ Σουδάν ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Γενικῶς ὅμως τὸ νέον Κράτος ἔξει ὡς ὅριον πρὸς Ἀνατολὸν τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανόν, πρὸς μεσημβρίαν γραμμὴν διήκουσαν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Pangani μέχρι τοῦ ποταμοῦ Alperio, διερχομένην τὴν χώραν τῶν Masai μεταξὺ τοῦ Kilimandjaro καὶ τοῦ Kenia ὄρους, πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυσμὰς τὰς ἀγνώστους χώρας αἵτινες κεῖνται μεταξὺ τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς

σινίας καὶ τοῦ μεσημβρινοῦ Σουδάν. Ὡστε, ἐφ' ὃ τὸ κράτος τοῦ Κόγκου καρποῦται ὅλον τὸ λεκανοπέδιον τῆς ἀπείρου ἀρτηρίας μετὰ τὰ ἀτελεύτητα συστήματα τῶν λιμνῶν τῆς καὶ τὰς ἀτελευτήτου· ἀλύστεις τοῦ ποταμοῦ τῆς, ἐφ' αἱ γεωγραφικαὶ ἀποικίαι ἐκτείνονται ἀπὸ τοῦ βορείου ἄκρου τῆς λίμνης Nyassa μέχρι τοῦ βορείου ἄκρου τῆς λίμνης Vittoria καὶ κατὰ μήκος ὅλης τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς τοῦ Tanganka, τὸ ἀριστύτερον ἀγγικὸν Κράτος ἔχει μέλλον μᾶλλον τῶν εἰρημένων· εἰρὴ καὶ εὐδᾶ μόν, διότι δυνηθήσεται ἡμέραν τινὰ νὰ συσσωρεύῃ τὰ πρεῖντα τῆς ἀκτῆς Σομάλα μετὰ τῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ πρώην αἰγυπτιακῶν, ἐπαρχιῶν καὶ τὰ προῖντα τῶν μαχίμων λαῶν οἵτινες οἰκοῦσι εἰς τὰς ράχεις τῶν ὄρων Kilimandjaro μετὰ τὰ τῶν ἀγνώστων γεννεῶν αἵτινες κατοικοῦσι πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τοῦ νέου Κράτους.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

— «Ἐτοίμα, κύριε Σπάκη! εἶπεν ἡ Μαρτίνα, ἀποθέτουσα τὸν ὄνον ἐνώπιον τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος.

Ἀκούων τὸ ὄνομα τοῦ Σπάκη, ὁ Γεώργιος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ πινακίου του καὶ παρετήρησε κατὰ πρόσωπον τὸν γείτονά του.

Οὗτος δὲ, ὅστις ἐπανελημμένος ἦδη εἶχε ρίψῃ ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεανίου, βλέπων δι' οὗτος ἐθεώρει αὐτὸν μετὰ περιεργείας, τῷ εἶπε σαρκαστικῶς·

— Μὴ τὸ ἄτομόν μου παρέχει τι τὸ περίεργον καὶ ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς Ὑμετέρας Ἐξουχότητος; Πολλὸ θὰ ἐπεθόμεν νὰ τὸ μάθω!

Ὁ τόνος τῆς ἐρωτήσεως εὐδὲν προσηλύνη καλόν· ὁ Γεώργιος ὅμως δὲν ἐποτήθη.

— Τὸ ὄνομά σας—ἀπεκρίθη—ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην μου συμβαθῆναι μεν τινὰ, ὅστις σήμερον πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἡλικίαν σας... Ἡμῖν πρωτοετῆς τοῦ γυμνασίου ὅτε αὐτὸς ἔλαβε τὸ γυμνασιακὸν αὐτοῦ ἀπολυτήριον... Ἐλέγετο Σπάκης... καὶ, μάλιστα, ἂν ἐνθυμούμαι καλῶς, Ραμβάλδος Σπάκης... Κατὰ τὰς τελευταίας ἀπόκρεως, ἃς διήλθ·μεν ὁμοῦ ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ, ἐπαίξαμεν ὁμοῦ τὸν Ἀριστὸτῆμον...

— Ὁ Κήσους! φωνάζει ὁ ἄλλος, ἐγειρόμενος καὶ ἀνοίγων ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁ Κήσους, ναί!

— Γεώργιος...

— Γεώργιος Πανδόλφης...

— Ἐχεῖς δίκαιον... βέβαια! Πανδόλφης!... Ἐδῶ λοιπόν!... Φίλητέ με μίαν φορὰν... δύο... τρεῖς... δέκα... ἑκατὸν φορές... Φίλε τῆς καρδιάς μου, ἀγαπητὲ τῆς ψυχῆς μου... Ἐλόγημένε τοῦ Θεοῦ!...

Ὁρῶμενοι δὲ ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, ἐκτείνοντες τὸν λαμπρὸν καὶ τὰς χεῖρας, οἱ δύο νέοι διασταυροῦσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνωθεν τῆς τραπέζης καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους μετ' ἐκθουσιασμοῦ.

Εἰς μέρους τοῦ Σπάκη ὑπῆρχεν, ἀναμφιβόλως, ὑπερβολικὸς ἐκθουσιασμός... Ὁ δὲ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο ἢ ν' ἀνταποκρίνηται ἐπαξίως εἰς τὴν διάχυσιν ταύτην τῆς τρυφερότητος τοῦ πρώην συμμαθητοῦ του...

Ἄλλ' ἥτο τόσον εὐχαριστημένος ὁ Γεώργιος! Νὰ εὐρὴ πρώην συμμαθητὴν!... Καὶ ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγάλους!... Ἐνα ἄνδρα μετὰ τόσον μεγάλους μύστακας!...

— Γρήγορα, μίαν φάλην Κιάντα!...

— Ὁχι, φίλε μου, ὄχι, σὲ παρακαλῶ...

— Πῶς; Ἀρεῖται νὰ κάμῃς μίαν πρόποσιν μετὰ τοῦ φίλου σου;

— Ὁχι, φίλε μου, δὲν δύναμαι... Ἐὰν εἶχον προγευματίσει...

— Πῶς; δὲν ἐπρογευματίσεις;... Τόσῳ τὸ καλητερον! Ὡς προγευματίσης ἐδῶ. Ὡς σοὶ κάμω συντροφίαν, θὰ διελήσωμεν θὰ γελᾶσθωμεν... Ἐκτός δὲ τούτου, ἔχω νὰ σ' ἐρωτήσω περὶ ζητημάτων τινῶν... Δέχεται λοιπόν;

Ὁ Σπάκης δὲν ἐπερίμενε πολλὰς παρακλήσεις· στραφείς δὲ εἰς τὰς γυναῖκας, αἵτινες παρ' ὅσον μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος εἰς τὴν σκηνὴν ἐκείνην τῆς ἀναγνωρίσεως, παρεκάλεσεν αὐτὰς νὰ πλησιάσωσι καὶ εἶπε :

— Βλέπετε τὸν ὥραιον τοῦτον νεανίαν; τὸν θησαυρὸν, τὸν μαργαρίτην τοῦτον; Εἴμεθα φίλοι ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἐτι ἡλικίας, ἀδελφοὶ σχεδόν... Πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν ἐδέεσμεν ἀλλήλους... Πρέπει λοιπὸν νὰ διασκεδάσωμεν καλὰ ἐννοεῖτε;... Ἕνα πρόγευμα ἀπὸ ἐκεῖνα; ξέρετε; Ἕνα πρόγευμα πρὸς τῆς I... Περιττὸν νὰ ἐξηγηθῶ. Ὁ κ. Λακτάντιος γνωρίζει τὰ γούστα μου... Ἐν ὀνόματι λοιπὸν τῆς πατρίδος, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφότητος, νὰ δοξασθῶμεν πάντες!

Ἐῷ αἱ γυναῖκες ἡτοίμαζον τὸ πρόγευμα διὰ τὸν κ. Σπάκην, αὐτὸς ἐδαψίλευε μυρίζας τρυφερότητας εἰς τὸν Γεώργιον καὶ τὸν ἤκουε προσεκτικῶς διηγούμενον τὸ παρελθὸν τοῦ καὶ τὸ παρόν.

Ὁ Γεώργιος ἐξωμολογεῖτο μετὰ τῇ ἀφελείας παιδός.

Ἄλλως τε, πῶς λόγος ὑπῆρχε νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν;

«Ἦτο—ἐλεγεν—ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἀπεχωρίζετο τῆς μητρός του: περιηγεῖτο πρὸς ἐνταίσεσιν συνοδευόμενος ὑπὸ εὐπολήπτου παιδαγωγοῦ· εἶχε μείνει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐνεκα ἐλαφρῆς ἰδιασθέντος: τὴν ἐπαύριον δὲ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξιδίδιον του»

Ὁ Σπάκης, ἀκροαζόμενος αὐτοῦ, παρετήρει πᾶσαν τῆς φωνῆς στρόφην, πᾶν ἄνημα, πᾶν βλέμμα τοῦ φίλου του.

Ὁμιλῶν περὶ τῆς πιστοφυῆς αὐτοῦ ἀναχωρήσεως, ὁ Γεώργιος εἶχεν ἐλαφρῶς ἐρυθρίασει, ὃ δὲ σύντροφός του παρετήρησεν ὅτι, κατὰ τὸ μέρος ἐκείνου τῆς ὁμιλίας, ἀντηλλάγησαν μεταξὺ τῶν πρώην συμμαθητῶν του καὶ τῆς Ἀννέτας πολλὰ ἐκπαινετικά βλέμματα.

Τὸ πρόγευμα ἤρξατο διὰ γιγαντιαίου τεμαχίου ὀπτοῦ κρέατος, ὅπερ καὶ εἰς ἕνα δασυφάλακx θὰ ἐπέδραλλε τρόμον. Ὁ Σπάκης, βλέπων αὐτὸ, ἐξεδήλωσε τὴν εὐχαριστήσιν του διὰ τῆς ἀπλῆς ταύτης ἐκφράσεως:

— Εὐρε, Μαρτίνα! ἡ εἰσαγωγή αὐτὴ μοι ἀρέσκει!

Ἀνθρώπος τρώγων μὲ ὄρεσιν εὐφραίνει τὸν βλέποντα αὐτόν: θεάματα ὅμως πρωτοφανοῦς σχεδὸν πολυφαγίκα, δι' ἃ ὁ ὄχλος γελᾷ, λυποῦνται τὸν τε ὀφθαλμὸν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἔχοντος πεῖραν τοῦ κόσμου.

Ὁ Γεώργιος ἦτο πολὺ ἄπειρος τῶν τοῦ βίου, ἡγνός δὲ ἐντελὴς τὰς δυστυχίας εἰς ἃς δύναται νὰ παρωρυθῇ νέος τις καλῆς εἰκογενείας, ὥστε δὲν ἤδυν· τὸ νὺ μαντεύθῃ ὅτι ὁ πρώην συμμαθητὴς του ἐξέστη, τὴν στήλην ἐκείνην, ἀληθὲς θαῦμα: νὰ συμπεριλάβῃ, ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ προγεύματι, τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον τῆς χθὲς, ἴσως δὲ καὶ τὸ τῆς αὔριον.

Ὁ ξενοδόχος, ὅστις κατὰ ἰκνῶνιζεν, ἀναλογιζόμενος ὅτι τὰ ἔξοδα θὰ εἴνε εἰς βάρος τοῦ ξένου, οὐδόλως ἐξειδωλευέτω περιττῇ τῆς δόσεως τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ποιότητος τῶν ὀψων.

Διαρκοῦντος τοῦ προγεύματος ἐκείνου, ἀξίου τοῦ Γαργαντοῦ, ἐκτὸς τινων διακοπῶν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ἐκάστου ἐδεσματος, ὁ Σπάκης δὲν ὤμίλησεν ἢ διὰ μονοσυλλάβων.

Εἰς τὰ ἐπιδόρπια ὅμως ἡ γλώσσά του ἐλίθη.

Ἀνταποδίδων δὲ εἰλικρινεῖαν ἀντὶ εἰλικρινείας, ἐμπιστοσύνην ἀντὶ ἐμπιστοσύνης, ἤρξατο διηγούμενος τὰ περὶ ἐαυτοῦ

— Ὑπηρέτησεν ἐν ἔτος ὡς ἐθελοπόνητος. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, εὗρε τὸν πατέρα του ἀποθανόντα χωρὶς ν' ἀφίση περιουσίαν, τὴν μητέρα τυφλὴν καὶ εἰς θάρος του...

«Πίσας δὲ δυσκολίας δὲν ἀπήντησεν ὅπως εὖρε θέσιν τινά! Εἰσῆλθον πρῶτον ὡς γραμματεὺς παρὰ τῷ γραφεῖν θεωρητικῶν τινος πιάκτορος... Ἀλλὰ ὅποιαι φρικαλεότητες! Ὅποια ἀηθία! Αὐτὸς δὲ, ὁ τόσον ἐντιμος... ὁ τόσον εὐσυνειδήτος... ὁ τόσον ὑπερήφανος... πῶς ν' ἀνέβη εἰς τὸν βόρβορον ἐκεῖνον! Ἐξεβῶν δ' ἐκείθεν ἐξήγησε θέσιν παντοῦ... παντοῦ ὅμως τὰ ἴδια... Βόρβορος παντοῦ!...

«Ἐπὶ τέλους, ἐλθὼν ἐν τῇ πόλει Κ..., εἶχεν ἀνοίξει σχολεῖον ἐκφασίας...»

Ὁ Γεώργιος τὸν ἤκουε μετὰ συγκινήσεως, μετὰ τῆς ἐμπιστίας τοῦ ἀκάκου παιδός.

— Καὶ τώρα πῶς πηγαίνουν αἱ ὑποθέσεις σου;

— Ἀρκετὰ καλά.

— ἔχει πολλοὺς μαθητάς;

— Ὅσοι ἀρκοῦσιν ὅπως ζῶ ἀξιοπρεπῶς.... Ἀλλὰ, διὰ ν' αὐξήσῃ ἡ πελατεία μου, ἔπρεπε... Ἀληθεῖα, γνωρίζεις τὴν σπαθασίαν;

— Τί λέγεις; Ἡ μήτηρ μου λειποθυμῇ ὁτάν τις μὲ βλέπει λαμβάνοντα τὸ κονδυλομάχαιρον.

— Εἰς τέσσαρα ἢ πέντε μαθήματα δύναμαι νὰ σὲ καστήσω ἱκανὸν ν' ἀντιμετωπίσῃς τὸν μαῦλον ἐπιδέξιν ἐξομάχων.

— Κρίμα ν' ἀναχωρήσῃς αὔριον!

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃς.

— Νομίζεις;

— Σ' ἐνδιαφέρει πολὺ νὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Ἐγώ; πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Ἄφες αὐτὰ...

— Νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν...

— Λοιπὸν...

— Σοὶ εἶπον, ὅτι ἡ θέλησίς μου δὲν λογαριάζεται. Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἀποφάσεως του...

— Τοῦ Μέντορός σου;

— Πῶς τὰ μαντεύεις!

— Θέλεις ν' ἀπαλλαγῇς;

— Τίνος;

— Τοῦ Μέντορος σου, διάβολε!

— Καὶ πῶς;

— Οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον.

— Αὔριον, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ἔρχομαι ἐδῶ, κάθημαι ἀπέναντι τοῦ συνοδοιπόρου σου, εὐρίσκω μίαν ἀφορμὴν νὰ ἐρίσω πρὸς αὐτόν, καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, ρίπτω φιᾶλην κατὰ τῆς κεφαλῆς του... Ἡ προσβλή ἀπαιτεῖ ἱκανοποίησιν... ἡ μονομαχία γίνεται ἀναπόφευκτος... Τὰ ὑπόλοιπα ἐννοοῦνται.

— Ἐὰν ἤξευον νὰ χειρισθῶ τὸ ξίφος, γνωρίζω ἐγὼ μὲ ποῖον θὰ ἐμονομάχουν... εἶπεν χαμηλοφώνως ὁ Γεώργιος, δεικνύων διὰ τοῦ βλέμματος τὸν τηλεγραφητὴν, κατὰ τὴν ἐπιγὴν ἐκείνην εἰσερχόμενον.

Ὁ Σπάκης ἐστράφη ὅπως ἔβη, ἀνεγνώρισε τὴν Ρωτίνην χαμηλῶνων δὲ καὶ αὐτὸς τὴν φωνήν, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον:

— Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἴτε σὺ, εἴτε ἐγώ, θὰ τῷ κόψωμεν τὴν ἄκραν τῆς ρινός.

Ὁ τηλεγραφητὴς, βλέπων τοὺς δύο νέους ἐπρασίνισεν ἐξ ὀργῆς. Ἐξαίρετις δὲ τὴν Ἀννέταν, δραττόμενος τῆς χειρὸς αὐτῆς καὶ ὁμιλῶν αὐτῇ μυστικῶς τῷ τρόπῳ, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι χαίρει προνομίᾳ τινι.

Ὁ Σπάκης, παρατηρῶν τὴν προσπεποιημένην ἐκείνην οἰκειότητα καὶ τὴν μέλις συγκρατουμένην δυσἀρεσκείαν τοῦ φίλου του, ἔλαμψε χειρονομίαν τινά, ἥτις ἠδύνάτο νὰ ἐρμηνεύθῃ. «Ἐντὸς ὀλίγου... μετὰ τὰ μαθήματα μου... θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν διαπεράσῃς ὡς ἔρριθα.»

Μόλις ὁ Ρωτίνης ἐξῆλθεν, ὁ Σπάκης ἐξήγησε σιγάρων παρὰ τῆς Μαρτίνης καὶ ἡγέσθη.

Ἐπρεπε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Κ... χάριν ὑποθέσεων.

— Τί ὥραν ἔχομεν, Γεωργάκι;

Ὁ Πανδόλφης ἐξήγαγε τὸ ὥρολόγιον, καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ δευτέρα μετὰ μεσημβρίαν.

— Δύο μετὰ μεσημβρίαν!.. Εἶνε ἀγὰ ἥδη!— ἀνέκραξεν ὁ Σπάκης.— Ἀλλ' ἔχεις ὡραιότατον ὥρολόγιον, Γεωργίε μου... Εἶνε χρυσοῦ;

— Καθαρῶτατον χρυσόν: δῶ, ὁ τοῦ θεοῦ μου.

— Πόσαις φοραῖς τὸ ἔστειλεις εἰς τὸ ἐκ παιδεύτηριον;

— Πῶς;...

— Ἡ Μαρτίνα διέκοψε τὸν διάλογον τοῦτον, φέρουσα δωδεκάδα σιγάρων ἐπὶ πινακίου.

— Ὁ Σπάκης, ρίπτων ἐπ' αὐτὰ τὸ νοήμον αὐτοῦ βλέμμα καὶ δοκιμάζων αὐτὰ διὰ τῆς ἄκρας τῶν δακτύλων, εὗρεν ὅτι ἦσαν πάντα ἀνεπίληπτα.

— Εὐρε!

Ἦναφεν ἐν ἐξ αὐτῶν, περιστύλιξε τὰ ἐπίλοιπα διὰ τεμαχίου ἐφημερίδος, καὶ, δι' ὄφους ἀνθρώπου δεχομένου προσφιλέτατον ὄδρην, ἔθεσεν αὐτὰ ἐν τῇ θυλακίᾳ τοῦ ἐπενδύτου.

Ὁ Γεώργιος ἐπεθύμει νὰ συνδύῃ τὸν φίλον του μέχρι

Κ... ἐκφραστικὸν ὅμως βλέμμα τῆς Ἀννέτας ἔπεισεν αὐτὸν νὰ μεταβάλλῃ γνώμην.

Μολαταῦτα, οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον ὁμοῦ. Μετὰ τινὰ βήματα, ἀπεχωρίσθησαν ὑποσχόμενοι νὰ ἰδωθῶσιν ἐκ νέου τὴν ἐπιούσαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ἽΟ ἀσχημότερος τῶν ἀνθρώπων

Ἀνθρωπὸς τις ἀσχημότερος ἐξῆλθε ποτὲ εἰς περίπατον ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσῃ τὰ περὶ χωρὰ πόλεως τινος, ἣν πρῶτον ἤδη κατῴκει.

Ἐνῶ ἐβόδιζεν ἀμέριμος, συνήντησεν ἀσχημότερον κυνηγόν, ὅστις, σκοπεύων κατ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ὅπλου του, τῷ εἶπε:

— Κύριέ μου, πρὸ δέκα ἐτῶν ὠρίσθην ὅτι, ἐάν ποτε συνήντων ἀνθρωπον ἀσχημότερον ἐμοῦ, θὰ τὸν ἐφόνευα. Ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ τηρήσω τὸν ὅρκον μου.

Ὁ ἡμέτερος ξένος τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ προσεκτικῶς, εἶτα δὲ τῷ εἶπε μετὰ ψυχρότητος:

— Ἐάν εἶνε ἀληθές ὅτι εἶμαι ἀσχημότερος ὑμῶν, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ φονεύσητε ἄνευ ἀναβολῆς, διότι οὔτε στιγμήν πλέον ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω.

Πυρασφαλιστικῆς ἑταιρείας ρεκλάμα

Κύριός τις κομφῶς ἐνδεθυμένος, ἐγευματίζε τελευταῖος ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ τῶν Παρισίων. Ἐκάθητο δὲ μόνος παρὰ τῇ τραπέζῃ. Βεβαίως δὲ οὐδεὶς ἤθελε προσέξῃ εἰς αὐτόν, ἐάν τὸ ὑποκάμισόν του δὲν εἶχε γιγαντιαῖον πολύπτυχον ἐκ τριχάπτων προσθήθον, διὰ πολλῶν κεντημάτων πεποικιλμένον.

Ὅτε τῷ ἔφερον τὸν καφέ, ὁ ἡμέτερος ἀνθρωπος ἀνάπτων τὸ σιγάρον του, ἔθεσε πῦρ, καὶ εἰς τὸ προστήθιον του, ὅπερ εὐθὺς ἤρχισε νὰ καίηται. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐκίνηθη.

Γεῖτων τις, φοβούμενος μὴ ἡ φλόξ θάσῃ μέχρι τοῦ προσώπου, εἰδοποίησεν αὐτὸν φιλικῶς. Ἄλλ' οὐτὸς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε, καὶ ἐξηκολούθησε ἀταράχως νὰ ροφήσῃ τὸν καφέ του.

Ἡ φλόξ, ἐκτελέσασα τὸ ἔργον της, καταστρέψασα δηλαδὴ τὸ κεντητὸν προστήθιον, καὶ φθάσασα μέχρι τοῦ πώγωνος, ἐσβυσεν· ὁ δὲ κύριος ἀτάραχος πάντοτε, ἠνέωξε τὸ ὑποκάμισόν του ἐνώπιον τῶν μαρτύρων τῆς ἀκατανοήτου ταύτης σκηνῆς.

Τότε δὲ ἐφάνη, ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, πλᾶξ τις, κεκαλυμμένη μέρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπὸ τοῦ κέντος προστήθιου, ἐπὶ δὲ τῆς πλάκας ἦσαν ἐγγεγραμμέναι αἱ λέξεις: Πυρασφαλιστικὴ ἑταιρεία.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ρεκλάμας ταύτης ὑπῆρξε θαυμασίον.

Τὴν προτεινόμεν εἰς τοὺς τόσους ἐνταῦθα ἀντιπροσώπους πυρασφαλιστικῶν ἑταιριῶν.

Ἡ βιβλιοθήκη Λακκρέλ

Ἐπωλήθη ἐν Παρισίοις τὰς ἡμέρας ταύτας ἡ περίφημος βιβλιοθήκη Λακκρέλ, περιέχουσα 540 χειρόγραφα καὶ πλείστας σπινάκας ἐκδόσεις ἀρχαίων βιβλίων, ἀντὶ 345,000 φράγκων.

Ἐν τῶν σπανιωτέρων αὐτῆς χειρογράφων, τοῦ 15 αἰῶνος, ἐπωλήθη ἀντὶ 22,250 φράγκων. Ἄλλο δὲ, Προσευχὴ τᾶριον, ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὴν βασιλισσάν Μκρίαν Λεξίνσκαν, ἐπληρώθη 10,000 φρ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Β΄.

Ο ΝΥΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑΣ

ΕΡΩΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΡΟΔΟΝ

ΤΡΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΝΕΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΕΝ ΑΦΡΙΚΗ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ",